



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Mgr. V. K.**, zastoupeného JUDr. Barborou Kociánovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Půtova 1219/3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 9. 2018, č. j. 20 A 1/2018-61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 9. 11. 2017, č. j. MSK 122564/2017, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 7. 2017, zn. MUFO 22160/2017, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalobce byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení v paušální výši 1 000 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 8. 11. 2016 v 8:19 hodin, mimo obec Frýdlant nad

Ostravicí, na ulici I. třídy č. I/56 ve směru jízdy k obci Frýdek – Místek, v blízkosti autobusové zastávky *Frýdlant nad Ostravicí, podchod*, jako řidič motorového vozidla značky X, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 16 km/h.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji shledal nedůvodnou a v záhlaví uvedeným rozsudkem ji zamítl.

[3] Krajský soud zaprvé nepřisvědčil námitce o porušení principu presumpce neviny v řízení před správním orgánem I. stupně. Konstatoval, že tento správní orgán sice v předvolání žalobce k ústnímu jednání ze dne 14. 3. 2017 použil formulaci *„Tímto svým jednáním jste porušil povinnosti uvedené v ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu“*, nicméně dané předvolání je třeba vnímat v celkovém kontextu. Vyplývá z něj, že ve věci se teprve bude konat ústní jednání a v této souvislosti je v něm rovněž užitá formulace *„kterého jste se měl dopustit tím“*. Následně nevhodně zvolená formulace tak za následek porušení principu presumpce neviny nemá.

[4] Krajský soud dále neshledal, že by rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo nepřezkoumatelné z důvodu, že uvedený orgán při výčtu podkladů, z nichž vycházel, užil slova *„především“* a *„zejména“*. Užitím slova *„především“* je vyjádřeno, že správní orgán I. stupně vycházel nejen ze spisové dokumentace, předložené Policií ČR, ale i z podkladů, které si sám opatřil a jejichž výčet v rozhodnutí uvedl. Pokud jde o užití slova *„zejména“* v souvislosti s výčtem dokumentů, jež byly správnímu orgánu I. stupně předloženy Policií ČR, daný správní orgán správně jmenoval pouze ty listiny, které jsou způsobilé sloužit jako podklad pro rozhodnutí, nadto takto uvedl všechny listiny předložené Policií ČR, s výjimkou listiny označené jako *„Obsah spisu“*. Není tak pochyb, z jakých podkladů vycházel.

[5] Dále krajský soud nepřisvědčil námitce, že Policie ČR provedla měření rychlosti nezákonně, protože příslušná policejní hlídka se při něm sama dopustila přestupku tím, že policejní vůz byl při měření v rozporu s § 27 odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu zastaven v prostoru autobusové zastávky. K tomu uvedl, že policejní hlídka nikterak nezasáhla do práv žalobce a její případný přestupek by nemohl mít vliv na hodnotu získaných důkazních prostředků. Zda se policisté dopustili přestupku či nikoliv, proto krajský soud neposuzoval. Současně uvedl, že obdobnou situaci již posuzoval v rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 58 A 2/2013-24, na který v dalším odkázal.

[6] Důvodnými neshledal krajský soud rovněž jednotlivé dílčí námitky, jimiž žalobce zpochybňoval správnost provedení měření (tj. námitky, že shromážděné podklady nepostačují k prokázání žalobcovy viny, že nebylo prokázáno dodržení návodu k obsluze rychloměru, že nedošlo k tzv. lomovému odrazu, že nedošlo ke změně stanoviště měřiče, a že vozidlo, na němž je měřič umístěn, nebylo po jeho ověření poškozeno), dále námitku, že z fotografie, jež je součástí záznamu o přestupku nelze rozpoznat registrační značku zachyceného vozu, jakož i související námitku, že osvědčení dokládající, že příslušný policista je oprávněn ovládat použitý typ radaru, neprokazuje, že tento policista byl k ovládání použitého typu radaru proškolen. Krajský soud s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, uvedl, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, proběhlo měření v souladu s návodem k obsluze. Na pořízené fotografii se nachází pouze

pokračování

jedno vozidlo a nemohlo proto dojít ani k záměně s jiným vozem. Součástí správního spisu je i ověřovací list měřicího zařízení a osvědčení udělené policistovi, který jej ovládal, přičemž žalobce správnost měření relevantně nezpochybnil.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám týkajícím se včasnosti a důvodnosti žalobcovy omluvy z ústního jednání, jež se před správním orgánem I. stupně konalo dne 10. 7. 2017. Ztotožnil se s posouzením žalovaného, že se žalobce z daného ústního jednání řádně neomluvil. Svou omluvu totiž založil na pracovní cestě, aniž by ji však doložil, přestože byl o povinnosti tak učinit správním orgánem I. stupně poučen. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, konal-li ústní jednání v žalobcově nepřítomnosti.

[8] Důvodnou krajský soud dále neshledal námitku, dle které orgán I. stupně v rozporu s § 53 odst. 6, větou druhou, správního řádu neprovedl listinné důkazy, z nichž při rozhodování vycházel, neboť v protokolu z ústního jednání ze dne 10. 7. 2017 není uvedeno, že by tyto listiny byly čteny či byl sdělen jejich obsah. K tomu uvedl, že tímto způsobem se listinné důkazy provádějí za přítomnosti účastníků řízení či zúčastněných osob, anebo je-li prováděnému úkonu přítomna veřejnost. *A contrario* platí, není-li žádná taková osoba přítomna, není na místě listiny číst či sdělovat jejich obsah, nýbrž postačí, že se s jejich obsahem seznámí příslušná úřední osoba. Z protokolu o ústním jednání konaném dne 10. 7. 2017 přitom plyne, že o provedeném dokazování listinnými důkazy byl podle § 53 odst. 6, věty první, správního řádu proveden záznam do spisu v podobě protokolu o ústním jednání.

[9] Krajský soud nepřisvědčil rovněž námitce, že žalobci nebylo v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu umožněno, aby se před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně seznámil s podklady rozhodnutí a vyjádřil se k nim. Upozornil, že smyslem uvedeného ustanovení je umožnit účastníkům řízení, aby se s obsahem spisu seznámili v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, kdy již spis není doplňován o další důkazní prostředky. Žalobce byl o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí poučen v předvolání k ústnímu jednání ze dne 13. 6. 2017; pokud se bez řádné omluvy k ústnímu jednání nedostavil, sám se o využití tohoto práva připravil. Současně shledal krajský soud nedůvodnou námitku, dle které správní orgány žalobce neinformovaly, že se chystají ve věci rozhodnout, neboť takovou povinnost nemají. Krajský soud rovněž neshledal, že by žalovaný tím, že žalobce neinformoval, že o jeho odvolání rozhodne, postupoval v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu. Smyslem tohoto ustanovení je umožnit účastníkům, aby se před vydáním rozhodnutí ve věci seznámili s podklady rozhodnutí. Pokud se účastník s podklady již seznámil, nebo měl možnost se s nimi seznámit, není třeba ho s týmiž podklady seznamovat znovu. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu se v odvolacím řízení uplatní pouze tehdy, pokud odvolací správní orgán vychází z nových podkladů, k čemuž v nynějším případě nedošlo (žalovaný vycházel pouze z podkladů shromážděných správním orgánem I. stupně).

[10] Krajský soud rovněž neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud nepřihlížel k elektronicky učiněným, nepodepsaným, podáním žalobce ze dne 23. 10. 2017, ani žalobce ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu nevyzýval k odstranění vady podání. Uvedl, že bylo na žalobci, aby nepodepsaná podání podle § 37 odst. 4 správního řádu sám doplnil.

[11] Jako nedůvodnou posoudil krajský soud i námitku o neprokázání naplnění materiálních znaků přestupku. Uvedl, že se ztotožňuje s náhledem žalovaného, že žalobce

vůz řídil v době ranní špičky, přičemž současně nejvyšší povolenou rychlost nepřekročil pouze zanedbatelným způsobem, nýbrž takřka o 18 %. Žalobcovo jednání tak ohrožovalo zákonem chráněný zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu.

[12] Pokud jde o námitku nepoužitelnosti úředního záznamu pprap. P. S., krajský soud uvedl, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci, nelze jej však považovat za důkazní prostředek. V souladu s tím také správní orgány postupovaly, neboť provedly dokazování a k závěru o žalobcově vině dospěly na základě jiných důkazních prostředků. Vzhledem k tomu, že daný úřední záznam nebyl použit jako důkaz o žalobcově vině, není rozhodné, zda jej příslušný policista podepsal či nikoliv. Podstatné je, že byl podpisem příslušného policisty opatřen tiskopis oznámení přestupku.

[13] Krajský soud rovněž neshledal, že by správní orgány pochybily, pokud žalobci umožnily pouze fyzické nahlížení do spisu, neboť správní řád nestanoví povinnost zajistit účastníkům vzdálený přístup ke spisové dokumentaci. Nebylo proto ani vadou, pokud žalovaný o žádosti žalobce o nahlédnutí do správního spisu elektronicky – vzdáleně nerozhodoval usnesením, jelikož mu nahlédnutí do spisu ve smyslu § 38 odst. 5 správního řádu neodepřel.

[14] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[15] Stěžovatel zaprvé namítá, že krajský soud v části rozsudku, v níž konstatoval rozhodná ustanovení zákona o silničním provozu, citoval ustanovení § 18 odst. 4 tohoto zákona, které upravuje nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci, ačkoliv stěžovatel měl svým jednáním, podle rozhodnutí správních orgánů, porušit ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, tj. překročit nejvyšší povolenou rychlost jízdy mimo obec. Krajský soud tak aplikoval nesprávné ustanovení daného zákona a toto pochybení ovlivnilo jeho další úvahy (například o naplnění materiálních znaků přestupku, či o tom, zda byl důkaz policisty získán zákonným způsobem). Rovněž v dalších částech rozsudku krajský soud vycházel z toho, že k přestupku došlo v obci.

[16] Zadruhé stěžovatel namítá, že se neztotožňuje s tím, jak krajský soud posoudil jeho žalobní námitku o porušení principu presumpce nevin. Správní orgán I. stupně tento princip porušil již na počátku správního řízení tím, že v předvolání k ústnímu jednání ze dne 14. 3. 2017 stěžovateli sdělil, že *porušil* povinnosti uvedené v § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, a dále tím, že na ústním jednání dne 12. 4. 2017 konstatoval stěžovatelovu vinu, neboť mu oznámil, že se *dopustil* přestupku. Správní řízení tak od samého počátku trpělo vadou, jejímž důsledkem je nezákonnost vydaných rozhodnutí. Porušení principu presumpce nevin správním orgánem I. stupně má rovněž za následek neúplné zjištění skutkového stavu, a rovněž mělo vliv na úkony žalovaného, například na to, jak rozhodl o žádosti stěžovatele o odročení jednání ze dne 4. 7. 2017. Na stěžovatelovy úkony bylo nahlíženo jako na úkony *a priori* účelové, sledující maření cíle správního řízení. Současně správní orgán I. stupně odsuzujícím obviněním porušil zásady zákonnosti, zneužití správního uvážení, ochranu dobré víry, veřejného zájmu, legitimního očekávání, materiální pravdy, nestrannosti správního orgánu a rozhodování nepodjatým orgánem. K těmto námitkám se krajský soud nevyjádřil.

pokračování

[17] Zatřetí stěžovatel namítá, že se neztotožňuje s tím, jak krajský soud posoudil jeho žalobní námitku o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež měla být způsobena tím, že dané rozhodnutí nestanoví úplný a uzavřený výčet důkazů, na jejichž základě byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku, nýbrž uvádí, že správní orgán I. stupně vycházel „především“ ze spisové dokumentace Policie ČR obsahující „zejména“ blíže uvedené listiny, v důsledku čehož není zřejmé, z jakých všech podkladů správní orgán I. stupně vycházel. Podle stěžovatele bylo povinností správního orgánu I. stupně uvést v rozhodnutí úplný a uzavřený výčet důkazů, na jejichž základě stěžovatele shledal vinným ze spáchání přestupku. Stěžovatel proto k danému rozhodnutí přistupoval v souladu se zásadou legitimního očekávání. Užil-li správní orgán I. stupně slova „především“ a „zejména“, pak se stěžovatel domnívá, že existují i jiné důkazy, které však správní orgán ve svém rozhodnutí neuvedl. Rovněž zdůvodnění krajského soudu dokazuje, že i jemu je obsah prvoinstančního rozhodnutí nejasný.

[18] Začtvrté stěžovatel rozporuje způsob, jakým krajský soud posoudil jeho žalobní námitku, že důkaz o měření rychlosti byl získán nezákonně, neboť policejní hlídka rychlost měřila z místa, jež je vyhrazeno pro zastávku autobusu, kde je podle § 27 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu zakázáno zastavit a stát. Stěžovatel do kasační stížnosti vložil fotografie místa, kde se příslušná zastávka nachází. Jelikož bylo policejní vozidlo zastaveno ve vzdálenosti kratší než 30 m před označníkem zastávky, byl důkaz o měření rychlosti získán nezákonně a nelze jej proto použít. Stěžovatel nesouhlasí ani s tvrzením krajského soudu, že v daném případě Policie ČR prováděla dohled tím, že kontrolovala dodržování nejvyšší povolené rychlosti v obci. Tento závěr nemá oporu v důkazech, neboť Policie ČR rychlost měřila mimo obec, nikoliv v obci. Stěžovatel uvádí, že se naopak ztotožňuje s tvrzením krajského soudu, že ustanovení § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu policistům dovoluje, aby nedodrželi taxativně vyjmenované povinnosti jinak plynoucí z daného zákona, pokud je tak činěno při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností, a za předpokladu užití zvláštního výstražného světla modré barvy. Krajský soud ale neuvedl, zda policisté při měření rychlosti tohoto světla užili, podle stěžovatele nikoliv.

[19] V pátém okruhu kasačních námitek stěžovatel napadá způsob, jakým krajský soud posoudil jeho žalobní námitku, že podklady shromážděné správním orgánem I. stupně neprokazují jeho vinu. Stěžovatel má za to, že podklady které ve svém rozhodnutí uvádí správní orgán I. stupně, k prokázání jeho viny nepostačují. Chybí další podstatné důkazy, které by teprve v souhrnu s důkazy uvedenými správním orgánem I. stupně mohly podepřít nebo naopak vyvrátit závěr o stěžovatelově vině. Oznámení o přestupku a záznam o přestupku (představovaný pouze fotografiemi a případně jinými, pouze doprovodnými písemnostmi, jako je ověřovací list) nemohou sloužit jako spolehlivý podklad pro závěr o spáchání přestupku. Nebylo tak například prokázáno, že byl při měření rychlosti dodržen návod k obsluze rychloměru. Správní orgán I. stupně si měl proto opatřit a provést jiné, další důkazy.

[20] S tím úzce souvisí argumentace stěžovatele představující šestý okruh kasačních námitek. Podle stěžovatele krajský soud nevyvrátil jeho argument, že „*měření rychlosti nebylo v době měření platné*“. Podle návodu k obsluze rychloměru musí být totiž zajištěno, aby byl držák hlavy rychloměru v aretované poloze. Bylo proto povinností správních orgánů zjistit, zda byl tento požadavek splněn; správní spis však o této skutečnosti

neobsahuje žádný důkaz. Dále stěžovatel namítá, že použitý rychloměr nedokáže pořídit fotografii, o niž správní orgán I. stupně opírá své rozhodnutí a na jejímž základě má za to, že změřené vozidlo má registrační značku X. Z vyhotovení fotografie musí být spolehlivě rozpoznatelná registrační značka změřeného vozu, v dané věci tomu tak ale není. Záznam o přestupku totiž obsahuje fotomontáž minimálně dvou různých fotografií. Z fotografie vyhotovené měřicím zařízením nelze ani při několikerém zvětšení jednoznačně zjistit registrační značku vozu. Proto byl záznam o přestupku doplněn další fotografií, na níž je registrační značka čitelná. To, že se jedná o odlišné fotografie, je spolehlivě zjistitelné porovnáním úhlů, ze kterých byly pořízeny. Dále stěžovatel uvádí, že podle pokynu výrobce rychloměru, musí být, dojde-li k poškození vozu, na němž je rychloměr instalován, provedena oprava a nové ověření rychloměru. Z předložených důkazů však neplyne, že by příslušné policejní vozidlo nebylo v době mezi ověřeními poškozeno. Dále namítá, že, podle výrobce musí ověřovací list rychloměru obsahovat mj. místo používání měřidla (stanoviště). Při změně stanoviště platnost ověření rychloměru zaniká. Povinností správního orgánu I. stupně tak bylo zjistit, zda byl rychloměr v době měření na schváleném stanovišti, či zda nedošlo k jeho změně. To mohlo být zjištěno například výsledkem policistů. Vzhledem k tomu, že tyto skutečnosti nebyly prokázány, nebylo ani prokázáno, že ověření rychloměru bylo v době měření platné. Dále, v souladu s pokynem výrobce, bylo třeba provést kontrolu přesnosti měření rychloměru, pokud po jeho ověření došlo k výměně kol nebo pneumatik vozu, na nějž je rychloměr namontován. Je pravděpodobné, že k výměně pneumatik minimálně dvakrát došlo. Bylo proto povinností správního orgánu I. stupně prokázat, že k takové výměně buď nedošlo, a nebo, pokud k ní došlo, že byla provedena kontrola přesnosti měření rychloměru. Ze správního spisu dále nelze zjistit, zda měření prováděl vůz, který je uveden v ověřovacím listu rychloměru. Podle návodu k obsluze použitého rychloměru může při měření dále dojít k tzv. lomovému odrazu, v jehož důsledku je rychlost změřena nesprávně. Z toho důvodu je třeba řádně vybrat místo měření. Příkladem místa nevhodně zvoleného je místo, kde se svodidlo a železobetonová plocha nacházejí v ose svazku. Podle stěžovatele v nynější věci zvolili policisté místo vzorově nevhodné, neboť z pořízené fotografie je zřejmé, že měření probíhalo naproti svodidlu a ploše, proto je zatíženo chybou. Krajský soud k s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, dovodil, že pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, rychlost vozu by vůbec nebyla změřena. V odkazovaném případě však byl užit jiný typ rychloměru, než ve věci nyní projednáváné.

[21] Zasedmé stěžovatel namítá, že se neztotožňuje s tím, jak krajský soud vypořádal jeho žalobní námitku, dle které osvědčení č. 2829/15/21 dostatečně neprokazuje, že policista, jež rychloměr ovládal (R. J.), k tomu byl proškolen. Podle výrobce rychloměru je podmínkou pro jeho ovládání řádné proškolení obsluhy, o čemž se vydává osvědčení. Stěžovatel souhlasí s tvrzením správního orgánu I. stupně, že osvědčení č. 2829/15/21 prokazuje, že příslušný policista je *oprávněn* příslušný rychloměr ovládat. Podle výrobce daného rychloměru však musí být osoba obsluhující rychloměr k této činnosti *proškolená*. To osvědčení o oprávnění rychloměr ovládat nedokládá. Nebylo tak prokázáno, že by byl R. J. proškolen k ovládání rychloměru. Měření provedené osobou, jež nebyla řádně proškolená, přitom nemůže sloužit jako důkaz o spáchání přestupku.

[22] Osmá kasační námitka se týká porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces. Stejně jako v žalobě stěžovatel tvrdí, že správní orgán I. stupně konal ústní jednání v jeho nepřítomnosti, ač se z něj stěžovatel řádně omluvil; správní orgán tak postupoval v rozporu s požadavky § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích (dále jen „zákon o

pokračování

přestupcích“). Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením správního orgánu I. stupně, že služební cesta nebo pracovní důvody nemohou být důvodem omluvy z ústního jednání. Správní orgán I. stupně konáním ústního jednání v nepřítomnosti stěžovatele současně porušil zásady zákonnosti, legitimního očekávání, vstřícnosti veřejné správy a nestrannosti správního orgánu. Negativním excesem je dále náhled správního orgánu I. stupně, že omluvu z ústního jednání je nutno doložit písemným dokumentem, neboť takovou povinnost žádný právní předpis nestanoví.

[23] Zadeváté stěžovatel namítá, že se neztotožňuje s tím, jak krajský soud posoudil jeho žalobní námitku, dle které správní orgán I. stupně neprovedl v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu listinné důkazy. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí odůvodnil mj. odkazem na listiny, které jsou součástí správního spisu, a uvedl, že příslušné listiny byly provedeny během ústního jednání konaného v nepřítomnosti stěžovatele, přičemž správní orgán vzal jejich obsah na vědomí. Stěžovatel namítá, že o provedení daných důkazů není ve spisu v rozporu s § 53 odst. 6 správního řádu záznam; v rozporu s tímto ustanovením rovněž je, že dané dokazování nebylo provedeno v přítomnosti stěžovatele, a dále to, že listiny nebyly správním orgánem I. stupně přečteny ani nebyl sdělen jejich obsah.

[24] Zadesáté stěžovatel odmítá způsob, jakým krajský soud přistoupil k jeho žalobní námitce, dle které mu bylo v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu odňato právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně konal ústní jednání, při němž patrně ukončil shromažďování a provádění důkazů a vydal rozhodnutí, aniž o tomto postupu stěžovatele vyrozuměl. Ke každé své písemnosti sice připojil poznámku, že stěžovatel bude mít při ústním jednání možnost seznámit se se všemi podklady rozhodnutí, které budou do termínu konání ústního jednání shromážděny, tím však odkazoval jen na podklady shromážděné do příslušného jednání, nikoliv do vydání rozhodnutí. Stěžovatel se tak nedozvěděl, kdy bude shromažďování podkladů ukončeno a ani nebyl vyzván, aby se ke shromážděným podkladům vyjádřil.

[25] Stěžovatel dále namítá, že se krajský soud vůbec nezabýval jeho žalobní argumentací, týkající se neprokázání materiálního znaku daného přestupku (jedenáctá kasační námitka). Upozorňuje, že naplnění tohoto znaku přestupku musí být vždy prokázáno, nestačí jej pouze presumovat. K jeho naplnění nemusí nutně dojít vždy, kdy jsou jednáním osoby naplněny znaky formální. Správní orgány jsou tak povinny vždy posoudit naplnění i materiálních znaků přestupku. V nynější věci správní orgán I. stupně neprokázal, že by byl materiální znak přestupku naplněn. Nepostačí v tomto směru konstatovat, že stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy mimo obec. Rovněž závěry správního orgánu I. stupně, že překročení nejvyšší povolené rychlosti mělo negativní vliv na bezpečnost a plynulost silničního provozu a na kvalitu životního prostředí, jsou pouze obecné a presumované. Správní orgán I. stupně tak neprokázal naplnění materiálního znaku přestupku.

[26] Zadvanácté stěžovatel namítá, že se neztotožňuje s tím, jak krajský soud posoudil jeho žalobní námitku o irelevantnosti úředního záznamu pprap. P. S. ze dne 8. 11. 2016 jakožto důkazu. Z daného záznamu nelze zjistit, zda se skutečně jedná o záznam P. S., neboť jím není podepsán či jinak autorizován. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že daný úřední záznam nebyl užít jako důkaz o vině stěžovatele. Spojení „záznam o

přestupku – tisk dne 8. 11. 2016“ obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně svědčí o opaku.

[27] Podle stěžovatele krajský soud chybně posoudil i žalobní námitku týkající se odepření nahlížení do správního spisu vzdáleným přístupem, tj. elektronicky. Žalovaný stěžovateli pouze sdělil, že dálkový přístup do elektronického spisu není technicky možný, a informoval jej, že může do spisu nahlédnout v příslušné kanceláři osobně. Stěžovatel má rovněž za to, že žalovaný pochybil v tom, že odmítl-li mu umožnit nahlédnout do spisu, nevydal o tom podle § 38 odst. 5 správního řádu usnesení (třináctá kasační námitka).

[28] Obdobně i čtrnáctá kasační námitka míří proti závěru, k němuž došel krajský soud v případě žalobní argumentace, poukazující na fakt, že žalovaný neumožnil stěžovateli vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čímž hrubě zasáhl do jeho práva navrhnout důkazy a činit jiné návrhy (a to až do vydání rozhodnutí), do jeho práva vyjádřit v řízení stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (konkrétně ke stanovisku správního orgánu I. stupně).

[29] Zpatnácté se stěžovatel neztotožňuje s tím, jak krajský soud uvážil o jeho žalobní námitce, dle které bylo povinností žalovaného vyzvat jej k odstranění vad podání. Žalovaný uvedl, že k návrhům a stanovisku ze dne 23. 10. 2017 nepřihlížel, jelikož nebyly opatřeny elektronickým podpisem, ani nebyly do 5 dnů potvrzeny, případně doplněny písemně nebo ústně do protokolu či v elektronické podobě. Podle stěžovatele bylo ale povinností, žalovaného, aby mu postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu pomohl vady podání odstranit.

[30] Konečně zašestnácté stěžovatel namítá, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se soud k některým jeho námitkám nevyjádřil. Konkrétně se nevypořádal s námitkou, že 1) jej správní orgán I. stupně ani žalovaný neinformovaly, že se chystají ve věci rozhodnout; 2) že jej žalovaný neinformoval o odlišném právním názoru na to, proč nebyla uznána jeho omluva z ústního jednání konaného v řízení před správním orgánem I. stupně; 3) že omluvu z daného ústního jednání podal bezodkladně; 4) že prokázal důvod omluvy z daného ústního jednání; 5) že, byť žalovaný vede správní spis v elektronické formě, neumožnil do něj stěžovateli nahlédnout elektronicky - vzdáleně; 6) že není pravdivé tvrzení žalovaného - že stěžovatelova žádost o nahlédnutí do spisu ze dne 29. 9. 2017 pro stěžovatele nebyla důležitá, neboť stěžovatel kopií spisu disponuje - jelikož stěžovatel nedisponuje písemnostmi, o něž bylo případně řízení doplněno podle § 86 odst. 2 správního řádu, a stanoviskem správního orgánu I. stupně ve smyslu § 88 odst. 1 správního řádu; 7) že žalovaný důkladně nezjistil skutkový stav, neboť fotografie, jež je součástí záznamu o přestupku, neprokazuje, že je na ní vozidlo registrační značky X.

[31] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a své vyjádření k žalobě.

[32] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

pokračování

[33] Vzhledem k tomu, jak stěžovatel kasační stížnost formuloval, je nezbytné nejprve zdůraznit, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Obecný odkaz na argumentaci uplatněnou v předchozím podání v řízení před krajským soudem či její pouhé převzetí do kasační stížnosti, zákonné požadavky na kasační stížnost nesplňuje. Je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Protože Nejvyšší správní soud přezkouvává rozhodnutí a postup krajského soudu, je stěžovatel povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadaném rozhodnutí krajského soudu, případně jeho procesní postup (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 - 64, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, či ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7 As 375/2019 - 33; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V soudním řízení správním je to žalobce, respektive stěžovatel, kdo vymezuje hranice soudního přezkumu. Soud není oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něho argumenty ani vyhledávat možné vady napadeného soudního rozhodnutí (viz například rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78).

[34] V nynější věci stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu rozsáhlou kasační stížností čítající 57 stran, doplněnou o řadu fotografií a obrázků. Velký rozsah podání však úspěch nezbytně nezaručuje. Převážnou část kasační stížnosti nadto tvoří vlastní kasační argumentace. S výjimkou argumentace obsažené pod bodem IV. kasační stížnosti („Právní úprava“), a kasační námitce věnované nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, je kasační stížnost formulována tím způsobem, že do ní stěžovatel vždy nejprve překopíroval takřka celé zdůvodnění krajského soudu, proč jednotlivá žalobní námitka není důvodná (tímto způsobem je do kasační stížnosti po částech zkopírováno odůvodnění téměř celého rozsudku krajského soudu, stěžovatel „přeskočil“ pouze první odstavec na jeho straně 5 a jeho odst. 15), na což vždy navázal obecnou námitkou, že „se s úvahami, hodnoceními a závěry krajského soudu neztotožňuje“. Po této obecné námitce pak navázal zkopírováním odpovídající části žalobních námitek (i žaloba je tak tímto způsobem téměř celá do kasační stížnosti přepsána). K některým takto, veskrze doslovně, zopakovaným žalobním námitkám stěžovatel připojil vlastní kasační argumentaci, tedy uvedl proč, byť povětšinou velmi stručně, se závěry krajského soudu nesouhlasí (s touto částí kasační argumentace, jež tak je způsobila věcného projednání, se tento soud bude zabývat níže).

[35] Pokud však jde o části kasační stížnosti X. („Služební cesta a pracovní důvody jsou uznatelnou omluvou z účasti na ústním jednání“), XI. („Důkazy listinou nebyly provedeny“), XII. („Odnětí práva žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí“), XV. („Správní orgán nemůže nařídít, stanovit žalobci formu, jakou může, musí nahlédnout do spisu“), XVI. („Neumožnění žalobci odvolacím správním orgánem vyjádřit se k podkladům rozhodnutí“), XVII. („Povinností odvolacího správního orgánu je vyzvat žalobce k odstranění vad podání“) - viz shrnutí obsahu kasační stížnosti v odst. [22] až [24] a [27] až [29] tohoto rozsudku - omezil se stěžovatel pouze na zkopírování příslušných částí rozsudku krajského soudu, obecné konstatování, že s daným hodnocením krajského soudu nesouhlasí a zkopírováním odpovídající žalobní argumentace, s případným doplněním, že nezákonnost spočívá v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem. Proč však považuje tyto závěry

za nesprávné, stěžovatel nikterak nevysvětlil. S uvedenými částmi kasační stížnosti se tudíž Nejvyšší správní soud nemohl vůbec věcně zabývat, neboť, jak vysvětlil výše, důvody kasační stížnosti nejen že musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, ale je rovněž na stěžovateli, aby konkretizoval, proč argumentaci v tomto rozhodnutí obsaženou, nepovažuje za správnou. Jelikož tyto požadavky vyjmenované části kasační stížnosti nesplňují, nelze je vůbec považovat za kasační body. Lze dodat, že obecně stěžovateli nic nebrání, aby v rámci kasační argumentace zopakoval námitky uplatněné již v řízení před krajským soudem, a případně před tím již v řízení před správními orgány, má-li za to, že je krajský soud posoudil nesprávně. Taková kasační argumentace se však musí být zdůvodněna, pouhé konstatování nesouhlasu se závěry krajského soudu nepostačí.

[36] Právě uvedené platí rovněž pro část kasační stížnosti V. („*Presumpce neviny*“). Stěžovatel sice nad rámec převzaté žalobní argumentace do kasační stížnosti připojil dva odstavce nové [„*Správní orgán I. stupně tento princip dále porušil i tím, že (...)*“; „*Správní orgán I. stupně princip presumpce neviny nectil (...)*“], argumentace v nich obsažená však vůbec nesměřuje proti posouzení krajského soudu, tedy proti jeho zdůvodnění, proč se správní orgán I. stupně (spojením užitým v předvolání k ústnímu jednání ze dne 14. 3. 2017) porušení principu *presumpce neviny* nedopustil. Namísto toho stěžovatel vznáší další (nový) důvod, pro který má za to, že se správní orgán I. stupně porušení daného principu dopustil (oznámení, že se *dopustil* spáchání přestupku, které se mělo odehrát u jednání konaného dne 12. 4. 2017). Ani touto částí kasační stížnosti se kasační soud nemohl věcně zabývat, a to dílem z důvodů uvedených v předcházejícím odstavci, dílem pro nepřipustné uplatnění nového důvodu, který stěžovatel mohl uplatnit již v řízení před krajským soudem, avšak neučinil tak (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[37] Pokud jde o kasační námitky, jež jsou způsobivé věcného projednání, Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu pro nedostatek jeho důvodů. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné jej bez dalšího zrušit. Konstantní judikatura tohoto soudu označuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).

[38] Rozsudek krajského soudu uvedenými nedostatky netrpí. Úkolem soudu je totiž vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, nikoliv odpovědět na každou dílčí žalobní námitku (srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, či ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36; shodně též nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, dostupný z www.nalus.usoud.cz). Krajský soud přitom v dané věci v rámci shrnutí žalobních námitek přílehlavě podotkl, že mu byla předložena dvaapadesátistránková žaloba, jež není členěna příliš systematicky, v důsledku čehož z ní musel jednotlivé žalobní body „*doslova vypořádat*“. Tomu pak logicky odpovídá i způsob, jakým se musel s obsahem kasační argumentace vypořádat, tzn. soustředit se na *podstatu* této argumentace, aniž by se vždy samostatně vyjadřoval k jednotlivým žalobním bodům. Lze přitom konstatovat, že se

pokračování

krajský soud s podstatou všech uplatněných žalobních námitek vypořádal, a to s ohledem na rozsah žaloby velmi přehledně a výstižně.

[39] Stěžovatel konkrétně dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku zaprvé z toho, že se krajský soud nevyjádřil k jeho argumentaci, jíž uplatnil v žalobě v souvislosti s porušením principu presumpce neviny, tedy k námitkám o porušení celkem 8 zásad ovládajících správní řízení. Krajský soud se k této části žalobní argumentace skutečně výslovně nevyjádřil, vadou to však není. Zaprvé, daná argumentace navazuje na náhled stěžovatele, že se správní orgán I. stupně dopustil porušení principu presumpce neviny, v důsledku čehož má stěžovatel za to, že byly porušeny i jím vyjmenované zásady. Krajský soud však dospěl k závěru, že k porušení principu presumpce neviny nedošlo (což přezkoumatelným způsobem zdůvodnil) a správní orgán I. stupně na stěžovatele nenahlížel jako na osobu *a priori* vinnou (viz odst. 13 jeho rozsudku); logicky se tak nemohl dopustit ani porušení příslušných zásad. Pokud jde o namítané porušení zásady nestrannosti správního orgánu a rozhodování nepodjatým správním orgánem, je vhodné nad rámec uvedeného upozornit, že stěžovatel při prvním ústním jednání konaném před správním orgánem I. stupně dne 12. 4. 2017 namítl podjatost úřední osoby D. D. a jak sám uvedl, dne 21. 6. 2017 bylo rozhodnuto, že jmenovaná osoba z úkonů v daném řízení není vyloučena. Dále pak nelze přehlédnout, že danou argumentaci prakticky nelze považovat za řádně formulované žalobní námítky. Jedná se totiž o holá, blíže nezduodněná tvrzení o porušení vyjmenovaných zásad správního řízení. Za situace, kdy stěžovatel daná tvrzení nijak blíže neupřesnil, tedy nevysvětlil, proč má za to, že dané zásady byly správním orgánem I. stupně porušeny, nebylo na krajském soudu, aby takovou argumentaci za stěžovatele domýšlel a následně ji vypořádal.

[40] Dále stěžovatel namítá, že způsob, jakým se krajský soud vypořádal s námitkou o nenaplnění materiálního znaku přestupku, se míjí s podstatou uplatněné námítky, tedy že správní orgán I. stupně naplnění tohoto znaku přestupku pouze presumoval, ač byl povinen jeho naplnění prokázat. Ani tato námitka není důvodná. Krajský soud výslovně aproboval závěry žalovaného, že materiální znak daného přestupku byl naplněn tím, že stěžovatel svým jednáním (nikoli marginálním překročením nejvyšší povolené rychlosti o 16 km/h v době ranní špičky, tj. v době kdy lze na příslušné komunikaci očekávat zvýšený provoz) ohrozil zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu. Stěžovatelova opakovaná argumentace, že nepostačí naplnění materiálního znaku přestupku předpokládat, nýbrž je třeba jej prokázat, je jistě obecně vzato správná, stěžovatel však zřejmě vychází současně z premisy, že jednáním, jež naplňuje formální znaky daného přestupku, musí současně dojít k následku v podobě poruchy chráněného zájmu. Takový náhled je však mylný, neboť přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy je svou povahou přestupkem ohrožovacím, postačí tak, že jednáním osoby dojde i jen k ohrožení chráněného zájmu, tj. zde zejména zájmu na bezpečnosti provozu; jeho porušení, například vznik škody, však v konkrétním případě nezbytný není. To vyjádřil již krajský soud konstatováním, že „jednání žalobce ohrožovalo zákonem chráněný zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu.“ Nesouhlas stěžovatele s tímto (věcně správným) závěrem krajského soudu nelze vykládat tak, že by se krajský soud k příslušné žalobní námitce nevyjádřil.

[41] Stěžovatel dále namítá, že se krajský soud vůbec nevyjádřil k jeho námitce, že správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali v rozporu s § 4 odst. 3 správního řádu,

neboť před vydáním rozhodnutí stěžovatele neinformovali, že se ve věci chystají rozhodnout. Krajský soud se však k podstatě této otázky vyjádřil jak je ve vztahu ke správnímu orgánu I. stupně, tak ve vztahu k žalovanému, a to současně s posuzováním souvisejících žalobních námitek o porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (tj. že stěžovateli před vydáním rozhodnutí nebylo umožněno se seznámit s podklady rozhodnutí). Pokud jde o řízení před správním orgánem I. stupně, krajský soud v odst. 27 napadeného rozsudku výslovně uvedl, že *„správní orgán není povinen nad rámec poučení v předvolání zvlášť informovat účastníka o tom, že hodlá vydat rozhodnutí.“* Nedůvodnost námitek, že stěžovatel nebyl informován žalovaným o tom, že ve věci bude rozhodnuto, současně krajský soud (ze stejného důvodu) konstatoval v odst. 31 napadeného rozsudku.

[42] Stěžovatel také cituje body 5 až 5.3 (strany 42 až 44) žaloby a člení je na tři dílčí námitek – 1) žalovaný zasáhl do jeho práv tím, že jej neinformoval o změně právního posouzení důvodnosti jeho omluvy z ústního jednání nařízeného správním orgánem I. stupně na 10. 7. 2017; 2) jeho omluva z daného ústního jednání byla bezodkladná a 3) stěžovatel důvod omluvy prokázal. Ani k jedné z těchto námitek se podle stěžovatele krajský soud vůbec nevyjádřil. Tomuto tvrzení rovněž nelze přisvědčit. Krajský soud se podstatou dané argumentace (zda stěžovateli nebylo upřeno právo na spravedlivý proces, konalo-li se ústní jednání v jeho nepřítomnosti, viz shrnutí dané žalobní námitek v odst. 4 rozsudku krajského soudu) zabýval a to v odst. 20 až 23 napadeného rozsudku, které sám stěžovatel překopíroval do části X. kasační stížnosti, a zjevně se tak s danou částí rozsudku seznámil. Krajský soud přitom příslušnou argumentaci výslovně nečlenil na uvedené tři dílčí námitek, nýbrž zabýval se jí jako celkem. Vysvětlil, že uplatněnou argumentaci neshledal důvodnou a naopak se ztotožnil se zdůvodněním žalovaného, že se stěžovatel z ústního jednání *řádně* neomluvil. Poukázal na to, že správní orgány byly při posuzování řádnosti omluvy oprávněny přihlížet i k předchozímu průběhu řízení (ústní jednání nebylo, mj. z důvodu na straně stěžovatele, odkládáno poprvé). Za rozhodné krajský soud považoval, že stěžovatel důvod své omluvy (pracovní cestu) nedoložil, ač byl již před tím, v případě první omluvy, správním orgánem I. stupně o tomto požadavku poučen. Je pravda, že se krajský soud výslovně nevyjádřil k otázce včasnosti (*bezodkladnosti*) stěžovatelovy omluvy, shledal-li však, že stěžovatel tvrzený důvod omluvy nedoložil, posuzovat tuto otázku bylo již nadbytečné. I pokud by tedy stěžovatel své tvrzení o pracovní cestě uplatnil bezodkladně, nic by to nezměnilo na tom, že nebylo řádně doloženo. S ohledem na to, že se krajský soud zabýval podstatou námitek o řádnosti omluvy stěžovatele z příslušného ústního jednání, není rovněž vadou, pokud se výslovně nevyjádřil k dílčí námitce o změně právního názoru žalovaného k této dílčí otázce, a to tím spíše, že žalovaný odlišný právní náhled na řádnost dané omluvy nevyslovil. Jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný nepovažovali stěžovatelovu omluvu za dostatečnou. Žalovaný pouze výrazněji akcentoval, že pracovní cesta by mohla být legitimním důvodem omluvy, avšak za podmínky, že by stěžovatel její konání doložil.

[43] Podle stěžovatele se krajský soud dále nevyjádřil k žalobní námitce týkající se jeho žádosti o vzdálené nahlédnutí do správního spisu (tj. nahlédnutí elektronickou formou) Ani zde nelze se stěžovatelem souhlasit, neboť krajský soud se k podstatě dané otázky (tedy k tomu zda byl žalovaný povinen stěžovateli umožnit vzdálený přístup ke správnímu spisu – například tím, že by mu jej celý naskenoval a zaslal do datové schránky či e-mailem, jak navrhoval stěžovatel v žalobě) vyjádřil, a to v odst. 30 napadeného rozsudku, současně s posouzením související námitek o porušení ustanovení § 38 odst. 5 správního řádu. Stěžovatel daný odstavec překopíroval do bodu 53 kasační stížnosti, zjevně se tak s jeho

pokračování

obsahem seznámil. Postačí přitom shrnout, že krajský soud uvedl, že správní orgány nepochybily, umožnily-li stěžovateli pouze fyzické nahlížení do spisu, neboť povinnost zajistit účastníkům vzdálený přístup ke spisové dokumentaci jim žádný právní předpis neukládá.

[44] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku není dána rovněž tím, že se krajský soud výslovně nevyjádřil k dílčímu argumentu, dle kterého žalovaný své pochybení spočívající v neumožnění nahlédnutí do spisu bagatelizuje s tím, že nemělo dopad na postavení žalobce. Krajský soud totiž neshledal, že by právo stěžovatele nahlédnout do správního spisu bylo porušeno, protože stěžovatel do daného spisu mohl fyzicky nahlédnout v sídle správních orgánů.

[45] Předposlední důvod, pro který stěžovatel namítá, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, se týká fotografií (respektive fotografie) měřeného vozidla, jež je součástí záznamu o přestupku. Stěžovatel cituje svou žalobní argumentaci, že daná „[f]otografie neprokazuje, že je na ní vozidlo RZ X“, neboť ani při jejím několikerém zvětšení nelze spolehlivě prokázat, jaká je registrační značka zachyceného vozu. Podle stěžovatele si toho byli vědomi i policisté, proto vyhotovili montáž několika fotografií. Z toho stěžovatel dovozuje, že žalovaný nezjistil důkladně skutkový stav. I v tomto případě lze konstatovat, že se krajský soud k jádru předestřené argumentace – tedy zda bylo spolehlivě zjištěno a prokázáno, že změřeným vozem je vůz s registrační značkou X – vyjádřil. V odst. 18 napadeného rozsudku uvedl, že s ohledem na příslušnou fotografii nemá pochyb, že změřeným vozem je vůz stěžovatele příslušné registrační značky, poukázal na fakt, že na snímku je zachyceno jediné vozidlo a nemohlo tak dojít například k záměně s vozem jiným, a rovněž „zaměřovací čáry“ rychloměru jsou namířeny na vozidlo zachycené na snímku. K tomu, že součástí záznamu o přestupku je nejen samotný snímek pořízený rychloměrem, ale také z něho pořízený, zvětšený, výřez registrační značky (zjevně X) se již vyjádřil ve svém rozhodnutí žalovaný (viz druhý odst. na str. 6 daného rozhodnutí). Ani v tomto ohledu tak kasační soud neshledává napadený rozsudek nezpůsobilým věcného přezkumu.

[46] Závěrem kasačních námitek o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku stěžovatel citoval z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2015, č. j. 4 Tdo 604/2015-33, pasáž, jejíž podstatou je sdělení, že procesnímu právu účastníka trestního řízení navrhopat v řízení před soudem k prokázání svých tvrzení důkazy odpovídá povinnost soudu o navržených důkazech rozhodnout. K tomu postačí uvést, že stěžovatel v řízení před krajským soudem provedení žádného důkazu (nad rámec odkazů na listiny, jež jsou součástí správního spisu, a jimiž se tedy v soudním řízení správním důkazy neprovádí) nenavrhoval. Namítal pouze, že důkazy shromážděné správním orgánem I. stupně k prokázání jeho viny nepostačují, a že si tento správní orgán měl opatřit „jiné a další důkazy“; žádný konkrétní důkaz, který podle jeho názoru měl být proveden, a nebyl, však nejmenoval.

[47] Stěžovatel rovněž závěrem kasační stížnosti označil napadený rozsudek o odmítnutí (sic!) žaloby za nepřezkoumatelný rovněž pro jeho nesrozumitelnost, aniž by však tuto námitku blíže rozvedl. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají také případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo

jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Žádné takové vady Nejvyšší správní soud v případě napadeného rozsudku neshledal; rovněž stěžovatel žádné takové vady neuvádí. Napadený rozsudek tudíž není ani nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

[48] S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán.

[49] Nejvyšší správní soud se následně zabýval kasační argumentací, již stěžovatel brojil proti právnímu hodnocení věci krajským soudem, respektive jeho hodnocení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí obou stupňů [§ 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.], a to v tom pořadí, v jakém byly jednotlivé námitky uplatněny.

[50] Nejprve se tak zabýval námitkou, že krajský soud v části rozsudku, v níž citoval rozhodná ustanovení zákona o silničním provozu, z nichž při posouzení věci vycházel, citoval ustanovení § 18 odst. 4 tohoto zákona, které upravuje nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci, ačkoliv stěžovatel měl svým jednáním porušit ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[51] Stěžovateli je třeba přisvědčit, že, ač je předmětem řízení přestupek, jehož se měl dopustit překročením nejvyšší povolené rychlosti jízdy mimo obec, krajský soud v části rozsudku označené jako „Právní úprava“ citoval ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, které stanoví nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci. Z celkového obsahu odůvodnění rozsudku je však patrné, že se jedná o zjevnou chybu, která se v rozsudku vyskytuje jen na uvedeném místě (v jeho odst. 9) a která se, navzdory tvrzením stěžovatele, do celkového posouzení věci krajským soudem nikterak nepromítla. Z ostatních částí rozsudku je nepochybné, že si byl krajský soud vědom, že posuzuje přestupek, jehož se měl stěžovatel dopustit porušením ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu [viz „*kterého se měl dopustit tím, že dne (...) mimo obec Frýdlant nad Ostravicí“ (...) „kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km.h⁻¹“ (...) „Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.“ (odst. 1 rozsudku krajského soudu); „*správní orgán I. stupně (...) konstatoval vinu žalobce z porušení ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu*“ (odst. 13 rozsudku krajského soudu); důraz doplněn kasačním soudem].*

[52] Stěžovatel v dané souvislosti tvrdí, že citace nesprávného odstavce ustanovení § 18 zákona o silničním provozu měla vliv na posouzení materiálního znaku přestupku krajským soudem. Způsob, jakým se daný soud vypořádal s uvedenou námitkou, ovšem takový závěr vylučuje, neboť krajský soud uvedl, že stěžovatel nejvyšší povolenou rychlost překročil *takřka o 18 %*, z čehož vyplývá, že vycházel z premisy, že posuzuje případ porušení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec (nejvyšší povolená rychlost jízdy mimo obec činí 90 km/h, stěžovateli byla naměřena rychlost 106 km/h; 16 km/h, o něž byla rychlost překročena, činí přibližně 18 % z 90 km/h).

[53] Ani tvrzení, že citace nesprávného odstavce ustanovení § 18 zákona o silničním provozu měla vliv na to, jak krajský soud posoudil námitku, dle které policisté měření provedli v rozporu se zákonem, neboť svůj vůz zastavili v prostoru autobusové zastávky, neobstojí. Citace vět, které stěžovatel v kasační stížnosti po tomto tvrzení uvádí, jsou totiž citací z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 8. 2015, č. j. 58 A 2/2013-24.

pokračování

Z tohoto rozsudku krajský soud citoval v rámci vysvětlení, proč neshledává důvodnou námitku, že se sami policisté při měření rychlosti dopustili přestupku. Smyslem dané citace bylo sdělit, že i pokud by policisté zastavili vozidlo v rozporu s § 27 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, nemělo by to vliv na použitelnost pořízeného měření. V odkazované věci se přitom skutkově jednalo o měření rychlosti v obci; právě a pouze proto se tak v citovaných větech z daného rozsudku objevuje spojení „v obci“. Stěžovatel příslušné věty vytrhává z kontextu, byť s ohledem na užití uvozovky a kurzívu musel rozpoznat, že příslušná část napadeného rozsudku je citací z rozsudku jiného.

[54] Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje s náhledem krajského soudu, že stěžovatel účelově vytrhává z kontextu slova „zejména“ a „především“, užitá správním orgánem I. stupně v jeho rozhodnutí v souvislosti s výčtem listin, z nichž tento správní orgán vycházel. Krajský soud se příslušnou námitkou o „nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí“ zabýval v odst. 14 a 15 napadeného rozsudku. Z obsahu této části odůvodnění není patrná žádná nejasnost na straně krajského soudu, kterou stěžovatel bez bližšího zdůvodnění dovozuje. Krajský soud stěžovateli vysvětlil, že užitím slova „především“ správní orgán I. stupně vyjádřil, že nevycházel pouze z listin předaných mu Policií ČR, ač tyto listiny byly klíčové, ale i z listin dalších, jím shromážděných. Taxativní výčet těchto dalších listin následuje po spojení „a dále pak z...“. Pokud jde o užití slova „zejména“ v souvislosti s obsahem policejní dokumentace předané správnímu orgánu I. stupně, krajský soud zcela správně stěžovateli vysvětlil, že v prvoinstančním rozhodnutí jsou vyjmenovány všechny listiny, které ji tvoří, s jedinou výjimkou, kterou je obsah této dokumentace (viz listina na č. 1. 2 spisu správního orgánu I. stupně). K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že je zcela logické, pokud správní orgán I. stupně ve výčtu listin, z nichž při rozhodování vycházel, neuváděl listinu zachycující obsah policejního spisu, neboť ta zjevně žádnou informaci o skutkovém stavu věci neposkytuje.

[55] Stěžovatel nadto opomíjí, že podklady pro vydání správního rozhodnutí nejsou pouze důkazy, ale například i skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, či skutečnosti obecně známé (viz ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu). Pojem „podklad pro vydání rozhodnutí“ je tedy širší než pojem „důkaz“. Nebylo by proto vadou, pokud by správní orgány vycházely i z jiných podkladů uvedeného charakteru, tedy nejen z (listinných) důkazů, jež správní orgán I. stupně vyjmenoval v části odůvodnění svého rozhodnutí, k níž stěžovatel směřuje svou námitku. Podstatné dále je, že rozhodnutí správních orgánů ob stojí na základě důkazů (listin), jež byly provedeny a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyjmenovány, přičemž se s jejich obsahem měl stěžovatel možnost seznámit. K žádnému zásahu do práv stěžovatele tak z namítaných důvodů nedošlo.

[56] Se smyslem odůvodnění krajského soudu o nedůvodnosti posuzované námitky se zcela mýlí stěžovatelova „poznámka“ o zákazu tzv. *souhrnných skutkových zjištění*, doplněná o citaci z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. 32 Odo 1702/2005. Krajský soud v příslušné části odůvodnění aproboval skutková zjištění správních orgánů s přihlédnutím k jednotlivým provedeným důkazům, o něž se rozhodnutí vydaná v přestupkovém řízení opírají.

[57] Důvodným neshledal Nejvyšší správní soud ani tvrzení, dle kterého se krajský soud chybně vypořádal s námitkou, že se policejní hlídka, která provedla měření, sama dopustila

přestupku, jelikož svůj vůz zastavila v rozporu s § 27 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu u zastávky autobusu, a to ve vzdálenosti kratší než 30 m před označníkem zastávky, v důsledku čehož nelze provedené měření, jakožto nezákonně získaný důkaz, vůbec použít. Stěžovatel v kasační stížnosti ovšem jen převážně opakuje žalobní argumentaci, s níž se již vypořádal krajský soud.

[58] Krajský soud neshledal uplatněnou námitku důvodnou s tím, že vůbec není třeba posuzovat, zda se policisté (respektive řidič policejního vozu) přestupku dopustili nebo nikoliv, neboť i pokud by policejní vůz stál ve vzdálenosti kratší než 30 m před označníkem zastávky, jak tvrdí stěžovatel (k čemuž kasační soud podotýká, že navzdory tvrzením stěžovatele to prokázáno nebylo), nemělo by to za následek nepoužitelnost získaného výstupu měření, jelikož takovým zastavením (stáním) policejního vozu nemohlo dojít k žádnému zásahu do práv stěžovatele a nemohla jím být nijak ovlivněna výpovědní hodnota získaných důkazních prostředků. Současně krajský soud s citací ze svého rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 58 A 2/2013 24, v němž byla posuzována obdobná situace, poukázal dále na § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu, podle něhož řidič vozidla, který při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností využívá zvláštního výstražného světla modré barvy [tedy mj. vozidla využívaná Policií ČR - viz § 41 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] není povinen dodržovat taxativně vyjmenovaná ustanovení zákona o silničním provozu za podmínky, že přitom dbá potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Stěžovatelova věcná argumentace přitom směřuje pouze k otázce, zda policisté v nynější věci při měření užili zvláštního výstražného světla modré barvy; stěžovatel tvrdí, že nikoliv. S ohledem na rozsah uplatněné argumentace se tak kasační soud může zabývat právě jen otázkou, zda má na použitelnost porízeného záznamu o překročení nejvyšší povolené rychlosti v nynější věci vliv případné nepoužití zvláštního výstražného světla.

[59] Na uvedenou otázku je třeba odpovědět záporně. Ustanovení § 27 odst. 6 zákona o silničním provozu totiž stanoví, že zákaz zastavení a stání podle odst. 1 neplatí mj. právě pro řidiče vozidel Policie ČR při plnění jejich služebních povinností, přičemž tuto výjimku uvedené ustanovení zákona o silničním provozu nepodmiňuje obligatorním souběžným užitím zvláštního výstražného světla. Podmínkou pro postup podle dané výjimky „pouze“ je, že řidič vozidla při takovém zastavení a stání učiní *opatření nezbytná k tomu, aby neohrozil bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo aby takové ohrožení co nejvíce zmírnil*. S ohledem na místo zastavení a stání tak může být prostředkem k zamezení tím vzniklého ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu mj. právě užití zvláštního výstražného světla či též zvláštního zvukového výstražného znamení. Zvolené místo zastavení a stání však rovněž nemusí od řidiče policejního vozu vyžadovat žádná specifická opatření. Z ničeho přitom neplyne, že by policejní vůz v nynější věci tím, že zastavil a stál v prostoru určeném pro autobusovou zastávku (ze stěžovatelem předložených fotografií je přitom patrné, že se jedná o poměrně dlouhý a široký pruh vozovky, zřetelně oddělený od samotných jízdních pruhů), vyvolal jakékoliv ohrožení bezpečnosti či plynulosti silničního provozu. Rovněž stěžovatel nic takového netvrdí. Za takové situace nebyl dán důvod pro obligatorní užití zvláštního výstražného světla.

[60] Lze dodat, že účelem úpravy o užití zvláštních výstražných světel pro vozidla při plnění úkonů souvisejících se zvláštní povinností podle § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu je chránit účastníky silničního provozu, kteří by mohli být mj. ohroženi vozidlem stojícím na místě, kde by představovalo překážku provozu. Je-li však policejní

pokračování

vůz, za užití výjimky dle § 27 odst. 6 zákona o silničním provozu, zastaven v místě, kde žádné ohrožení provozu nepředstavuje, není k užití zvláštních výstražných světel důvod, neboť jejich použití by pouze mohlo prováděné měření rychlosti mařit [viz obdobně rozhodnutí tohoto soudu k užití zvláštních výstražných světel při užití oprávnění policie překročit nejvyšší povolenou rychlost při plnění jejích úkolů (§ 18 odst. 9 zákona o silničním provozu) ze dne 28. 2. 2013, č. j. 9 As 39/2012-29].

[61] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval částí VIII. kasační stížnosti („*Nebylo spolehlivě prokázáno, že měření proběhlo platně*“; jedná se o pátou a šestou kasační námitku). Podstatou dané argumentace je nesouhlas stěžovatele se závěrem krajského soudu, který odmítl tvrzení, že provedené měření rychlosti může být chybné, nebylo-li prokázáno, že bylo ve všech ohledech postupováno v souladu s návodem k obsluze užitého typu rychloměru (*RAMER10C*). I tato kasační argumentace je ve zcela dominantní míře pouhým převzetím argumentace žalobní; postačí proto, pokud se kasační soud vyjádří pouze stručně a souhrnně ke všem rozporovaným podmínkám měření.

[62] Podle ustálené judikatury tohoto soudu je pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zpravidla dostačující vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku (obsahujícího fotografii měřeného vozu a údaje o provedeném měření) a ověřovacího listu rychloměru (viz například rozsudky ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů obvykle poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostál požadavkům ustanovení § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Právě tyto podklady (oznámení přestupku ze dne 8. 11. 2016, záznam o přestupku z téhož dne, obsahující rovněž požadovanou fotografii vozu a údaje o provedeném měření, a ověřovací list užitého rychloměru č. 272/15 ze dne 6. 12. 2015), spolu s osvědčením R. J. ze dne 12. 1. 2016 o oprávnění k obsluze užitého typu rychloměru, tvořily základ pro zjištění skutkového stavu i v nynější věci.

[63] Uvedené podklady jistě nepředstavují nezpochybnitelný důkaz a nevylučují, že může dojít k poruše na měřicím zařízení nebo k chybnému měření v rozporu s návodem k obsluze. Ke zpochybnění výsledků měření nicméně nepostačují pouhé teoretické úvahy, nepodložené žádnou konkrétní skutečností, indikující možnost, že by měření mohlo být zkreslené. Výsledky měření, pokud by při jejich získávání nebyl dodržen stanovený postup, nemohou jako důkazy obstát, ke zpochybnění výsledku měření je však nezbytné, aby bylo dodržení postupu měření skutečně účinně zpochybněno (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, či ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38). Stěžovatel ovšem v kasační stížnosti žádné konkrétní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o správnosti měření v posuzované věci neuvádí. Pouze ve zcela obecné rovině poukazuje na vybrané části návodu k obsluze (o poloze držáku měřicího zařízení, nastavení polohy měřiče, nutnosti nového ověření měřiče v případě poškození vozu a výměny pneumatik či kol, o možnosti tzv. lomového odrazu). Pouhé odkazy na to, jak má být podle návodu k obsluze postupováno, s tím, že nebylo prokázáno, že tak policisté skutečně postupovali, za účinné zpochybnění správnosti měření považovat nelze. Za situace, kdy o stěžovatelem uváděných skutečnostech nevznikly žádné reálné pochybnosti, nebyly správní orgány povinny zvlášť prokazovat, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, a že rovněž měřicí zařízení bylo na voze instalováno

v souladu s tímto návodem. Ostatně, stěžovatel návrh na provedení důkazu návodem k obsluze v řízení před správními orgány ani v řízení před krajským soudem výslovně ani neuplatnil. Takový výslovný návrh je obsažen teprve v kasační stížnosti s odkazem na spisovou dokumentaci. Daný návod k obsluze součástí správního spisu, ani soudního spisu krajského soudu není, což však vzhledem k výše uvedenému odůvodnění není vadou. Vzhledem k tomu, že stěžovatel správnost provedeného měření relevantně nezpochybnil, je dokazování návodem k obsluze rychloměru nadbytečné. Z téhož důvodu správní orgány rovněž nepochybily, pokud neprováděly dokazování k tomu, zda je měřící zařízení umístěno v souladu s návodem k obsluze (stěžovatel konkrétně poukazuje na možnost provedení dokazování výsledkem policistů). Ani v tomto ohledu totiž stěžovatel neuvádí ničeho konkrétního, co by správnost umístění měřiče jakkoli zpochybňovalo.

[64] Ze stejného důvodu není důvodná ani dílčí námitka, dle které nebylo spolehlivě prokázáno, že byl k měření rychlosti užit vůz uvedený v ověřovacím listu rychloměru (tj. že nelze ztotožnit vozidlo, které měření provádělo, s vozidlem uvedeným v osvědčení). Zcela totožnou námitku stěžovatel uplatnil již v žalobě, v kasační stížnosti k ní pouze nově připojil větu, že *„výrobní číslo vozidla, které měření rychlosti provádělo, není součástí důkazních listin.“* I v tomto případě lze plně odkázat na to, co bylo uvedeno v předchozím odstavci. Za situace, kdy nejsou dány žádné indicie o jakémkoli pochybení policistů při provádění měření či technických deficitech použitého měřícího zařízení, není důvod provádět dokazování v rozsahu požadovaném stěžovatelem; to platí tím spíše, že stěžovatel nepředestřel žádné plausibilní tvrzení, které by vyvolávalo pochybnosti o korektnosti provedeného měření.

[65] Pokud jde o závěr krajského soudu, že na posuzovaný případ lze analogicky vztáhnout závěry rozsudku tohoto soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, vycházející mj. z vyjádření výrobce rychloměrů, dle kterého by rychloměr v případě vadného nastavení měření vůbec neprovedl a nezaznamenal, stěžovateli je třeba přisvědčit v tom, že tato úvaha neobstojí. Uvedené vyjádření totiž nebylo vysloveno ve vztahu ke shodnému typu rychloměru; v nyní posuzovaném případě byl užit rychloměr *RAMER10C*, zatímco v odkazovaném případě to byl rychloměr *MicroDigiCam LTI*. Pouze z toho, že se v obou případech jedná zařízení technologicky obdobná (jak uvedl krajský soud), nelze odborné vyjádření užit v odkazované věci vztáhnout i na věc nynější. Tato dílčí nesprávnost v odůvodnění napadeného rozsudku však nic nemění na tom, že stěžovatel neuvedl nic konkrétního, čím by účinně zpochybnil správnost provedeného měření, které bylo provedeno zařízením k tomu určeným, jehož funkčnost byla ověřena a které bylo obsluhováno k tomu oprávněnou osobou. Nejedná se tak o vadu, pro kterou by bylo na místě napadený rozsudek pro jeho nezákonnost zrušit.

[66] Stěžovatel dále namítá, že součástí správního spisu není důkaz o tom, že by policista obsluhující rychloměr (R. J.) k tomu byl *proškolen*, nýbrž pouze osvědčení prokazující, že je k ovládání rychloměru *oprávněn*. Nesouhlasí přitom s posouzením krajského soudu, že se u policistů vykonávajících měření rychlosti schopnost rychloměr ovládat předpokládá a je-li příslušný policista k měření oprávněn, není důvod pochybovat, že k tomu byl rovněž proškolen. Nejvyšší správní soud považuje zdůvodnění krajského soudu za správné a odpovídající ustálené judikatuře. Obecně vzato je namístě vycházet z předpokladu, že jsou policistům svěřovány úkoly odpovídající jejich kvalifikaci a pracovnímu zařazení, a že k nim jsou adekvátně proškoleni (srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50, či ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 As 242/2017). „[S]právní

pokračování

soudy ani správní orgány projednávající přestupky zde nejsou od toho, aby zkoušely příslušníky Policie ČR, jestli osvědčení o jejich schopnosti používat silniční radar je v souladu se skutečností, ale musí z této skutečnosti vycházet, ledaže by vyvstaly konkrétní pochybnosti o způsobilosti policistů radar obsluhovat.“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, důraz doplněn). Nejsou-li proto zjištěny žádné konkrétní skutečnosti, které by vyvolávaly pochybnost o schopnosti příslušného policisty k řádné obsluze použitého typu rychloměru, pak lze vycházet z předpokladu, že měření provedl policista, které k této činnosti byl dostatečně proškolen, aniž by bylo třeba trvat na předložení osvědčení o proškolení. V nynější věci stěžovatel žádá tvrzení, jež by zpochybňovala, že příslušný policista byl schopen rychloměr řádně (v souladu s návodem k obsluze) ovládat, neuvádí, žádné takové skutečnosti nevyplývají ani ze spisového materiálu, samotné proškolení proto není třeba prokazovat (obdobně viz též např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, či ze dne 7. 2. 2017, č. j. 7 As 7/2018-24). Ostatně, i tato uplatněná námitka je veskrze formální; stěžovatel trvá na požadavku předložení důkazu o proškolení příslušného policisty, ani se však nesnaží naznačit, proč takový důkaz považuje za nezbytný.

[67] Nedůvodná je rovněž námitka nesprávnosti závěru krajského soudu, že úřední záznam pprap. P. S. ze dne 8. 11. 2016 nebyl správními orgány použit jako důkaz o vině stěžovatele. Stěžovatel dovozuje opak z první věty rozhodnutí správního orgánu I. stupně, podle níž tento správní orgán „*v provedeném řízení vycházel především ze spisové dokumentace Policie ČR (...) obsahující zejména (...) záznam o přestupku – tisk dne 08. 11. 2016 (...)*“. Záznam o přestupku, na který stěžovatel poukazuje, je ovšem jiná listina, než úřední záznam pprap. S. Nicméně daný úřední záznam je ve výčtu dokumentů, jež byly Policií ČR předány správnímu orgánu I. stupně a z nichž tento správní orgán vycházel, rovněž uveden. V tomto ohledu se již krajský soud stěžovateli pokusil vysvětlit, že úřední záznam vyhotovený policistou sice v souladu s ustálenou judikaturou nemůže sloužit jako rozhodující důkaz o spáchání přestupku, nýbrž obsah takového záznamu poskytuje určitou předběžnou informaci o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu (například zda bude namíste příslušné policisty vyslechnout) - viz rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). V posuzované věci přitom správní orgány postupovaly zcela v souladu s tímto pravidlem, závěr o vině stěžovatele neučinily na základě úředního záznamu pprap. S., ale na základě jiných podkladů (zejména oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího příslušnou fotodokumentaci, ověřovacího listu rychloměru a osvědčení o oprávnění příslušného policisty provádět měření). I v tomto případě stěžovatel pouze stereotypně opakuje svůj náhled, s (věcně správným) zdůvodněním krajského soudu však po obsahové stránce nepolemizuje. Jak bylo již opakovaně konstatováno výše, prostý nesouhlas se závěry krajského soudu kasační námitku nepředstavuje. Pokud snad stěžovatel dovozuje, že porušením závěrů vymezených zmiňovaným rozsudkem č. j. 1 As 96/2008-115, je již jen samotné konstatování, že úřední záznam byl vyhotoven, že je tudíž součástí podkladů tvořících správní spis o přestupku, a že se s jeho obsahem správní orgán o věci rozhodující (logicky) seznámil, je takový náhled zcela absurdní.

[68] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[69] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu proto nebyla přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu